

**Tentativă de fraudă intelectuală la nivelul nomenclaturii dejiste.
Doctori în științe, cu orice preț!**

Mr. drd. Petre Opriș

Silviu Brucan, Barbu Zaharescu, Ștefan Voicu (Aurel Rottenberg), Mihai Frunză, Ion Rachmuth, Leonte Tismăneanu, Paul Niculescu – Mizil, Grigore Cotovschi, Constantin Borgeanu, Iacob Adam, Gheorghe Badrus, Tiberiu Petrescu. Potrivit datelor din arhive, aceștia erau o parte dintre propagandiștii de frunte ai Partidului Muncitoresc Român care aveau nevoie urgent de titluri științifice la sfârșitul lunii noiembrie 1954.

Înlăturarea mareșalului Ion Antonescu de la conducerea țării la 23 august 1944 și dorința Regelui Mihai I de a scoate România din război, în condițiile în care Armata Roșie ocupase deja o treime din teritoriul României, au permis liderilor comuniști români să ajungă pe scena politică a țării în calitate de parteneri egali cu reprezentanții de frunte ai partidelor care condamnaseră acțiunile membrilor Partidului Comunist din România începând chiar de la înființarea acestuia la 8 mai 1921. Inamicii deveneau „tovarăși de drum”, dar situația respectivă era conjuncturală.

Numărul infim de membri ai Partidului Comunist din România (vezi: Petre Opriș, *P.C.d.R. la momentul 23 august 1944: 794 – 1150*, în „Dosarele Istoriei”, an IX, nr. 8 (96)/2004, p. 41 – 44) nu a împiedicat autoritățile de la Moscova să impună comunismul în România. Ținând sub ocupație întregul teritoriu al țării, Armata Roșie a permis celor 800 – 1000 de comuniști români existenți la 23 august 1944 să dezvolte partidul din care făceau parte și să obțină prin demagogie, fraudă și teroare întreaga putere politică și economică din România. De asemenea, prin teroare și demagogie, conducerea Partidului Comunist Român (din februarie 1948, Partidul Muncitoresc Român) a reușit să distrugă elita politică, economică, militară și culturală a societății românești; o mare parte din membrii Academiei Române au fost aruncați în închisori alături de politicienii, economiștii, preoții, militarii și oamenii de cultură care incomodau într-un fel sau altul acțiunile iresponsabile ale conducerii P.M.R., care aplica întocmai indicațiile venite de la Moscova.

Vina pentru persecuțiile la care a fost supusă elita societății românești interbelice în perioada 1944 – 1964 revine în egală măsură atât celor care au sugerat exterminarea fizică și distrugerea morală a liderilor de vază ai societății (autoritățile de la Moscova și reprezentanții URSS în România), cât și tuturor membrilor conducerii P.M.R., care au pus pe primul plan interesele lor personale în defavoarea interesului național, precum și liderilor aparatului de represiune al statului comunist. Privilegiile de care beneficiau aceștia, în calitate de nomenclaturiști ai Partidului Muncitoresc Român sau de conducători ai sistemului de represiune politică, erau extrem de tentante și creau în mod inevitabil dependență față de atotputernicul conducător al partidului – stat. Nu în ultimul rând, vina respectivă revine și unor membri simpli ai Securității Poporului și ai Miliției, care au amplificat teroarea în rândurile deținuților politici după cum i-a tăiat capul; lipsa de cultură a determinat transformarea în niște brute a țăranilor îmbrăcați în haine militare, torționari cu voie sau fără voie care au dat frâu liber instinctului, acționând după bunul lor plac împotriva unor oameni lipsiți de apărare.

Distrugerea elitei societății românești interbelice s-a desfășurat concomitent cu înlocuirea acesteia cu una „de import”, o combinație între autohtonismul românesc –

autodidacți sau oameni obișnuiți, formați mai curând în închisoare decât în libertate (Gheorghe Gheorghiu – Dej, Teohari Georgescu (Burah Tescovici), Iosif Chișinevski (Iosif Roitman), Alexandru Moghioroș, Alexandru Drăghici, Nicolae Ceaușescu) – și primitivismul cominterniștilor dezrădăcinați, fără patrie și fără Dumnezeu (Ana Pauker (Hanna Rabinsohn), Vasile Luca (László Luká), Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Dumitru Coliu (Dimităr Kolev), Valter Roman (Ernst Neulander), Petre Borilă (Iordan Dragan Rusev), Mihai Burcă, Dumitru Petrescu). Procesul de înlocuire a elitei societății românești din perioada interbelică cu o elită comunistă s-a desfășurat într-o perioadă de timp extrem de scurtă (1945 – 1950) și într-un mod extrem de violent, fapt ce a condus la importante schimbări de mentalitate la nivelul întregii societăți românești. Dispare sistemul de valori creat în decursul a circa o sută de ani, din momentul apariției statului român modern la mijlocul secolului al XIX – lea până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, pentru a se impune un sistem de valori bazat mai curând pe incompetență și impostură. Valoarea culturii și civilizației membrilor societății a fost înlocuită cu cea unică a carnetului roșu de partid. Ideologia comunistă a impus schimbarea comportamentului social al comunităților locale, al națiunii în ansamblul său deoarece membrii conducerii Partidului Muncitoresc Român, ai partidului – stat au promovat ideologia comunistă prin teroare și demagogie. Schimbarea s-a produs de sus în jos în mod brutal și s-a realizat cu ajutorul unor „civilizatori”, care predicau neîncetat unui popor nedumerit, ieșit dintr-un război pustiitor, binefacerile sistemului comunist.

Schimbarea sistemului de valori interbelic cu cel comunist a generat grave probleme în România deoarece partidul – stat nu a avut la dispoziție suficienți oameni bine pregătiți pentru a prelua și conduce țara. Considerentele ideologice au limitat foarte mult baza de recrutare a acestora, în primul rând pentru funcțiile de conducere din economia națională, fapt ce a condus la folosirea insuficientă și la risipirea resurselor economice ale țării. În asemenea condiții, scăderea rapidă a nivelului de trai al populației era inevitabilă și ea s-a produs într-un moment în care statul român era obligat să achite și o datorie de război față de URSS (300 milioane de dolari).

Lipsa de încredere în personalul bine pregătit din punct de vedere strict profesional, dar care nu se încadra în normele ideologiei comuniste și penuria de cadre instruite au condus la dezvoltarea unui sistem bazat pe recrutarea forței de muncă din mediul rural și recalificarea acestuia în mod accelerat. Realizată strict pe criterii politico-ideologice, o asemenea acțiune a permis apariția în întreaga țară a unor impostori în funcții importante de conducere. Implicit, pagubele materiale înregistrate la nivelul societății au crescut, fapt ce a avut efecte nefaste asupra creșterii eficienței muncii în România și asupra nivelului general de trai.

Conducerea Partidului Muncitoresc Român a adoptat la începutul anilor '50 o serie de măsuri pentru sporirea gradului de instruire a întregii națiuni; s-au înființat școli de alfabetizare, cursuri de pregătire profesională etc. Totodată, s-a pus accent și pe pregătirea cu mai multă atenție a propriilor cadre, care erau implicate sau urmau să fie implicate în acțiuni de propagandă în folosul partidului.

Sistemul de educare a cadrelor partidului impus în prima parte a anilor '50 a fost însă grav afectat de ingerințele în actul de instruire a unor persoane din conducerea la nivel înalt a P.M.R. Fenomenul respectiv s-a manifestat, printre altele, prin acordarea de titluri științifice unor importanți propagandiști ai partidului. Astfel, într-un referat întocmit la 30 noiembrie 1954 la Secția de Propagandă și Agitație a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român se invoca „*nevoia urgentă de a avea cadre*

propagandistice cu titluri științifice (subl.n.)”, trecându-se sub tăcere faptul că elita societății românești interbelice, care poseda numeroase titluri științifice, fusese aruncată în închisori din motive ideologice. Pe rând, Leonte Răutu, Mihai Dalea și Ianos Fazekas și-au dat acordul lor pentru ca o serie de persoane din nomenclatura Partidului Muncitoresc Român să primească titluri științifice în regim de urgență deși nu îndeplineau condițiile stipulate în legea învățământului, modificată la începutul anilor '50 chiar de către regimul comunist.

În conformitate cu noua lege a învățământului, Comitetul pentru Învățământul Superior a impus după model sovietic folosirea termenului de *candidat în științe* în locul celui tradițional, de *doctorand*, considerat a fi „burghez”. Potrivit documentului întocmit la 30 noiembrie 1954, Secția de Propagandă și Agitație a C.C. al P.M.R. a solicitat aprobarea pentru „*reducerea termenului de depunere a examenului minim de candidat [în științe] de la 2 ani la 1 an* (subl.n.)” pentru următoarele cadre ale partidului: directorul Institutului de Relații Internaționale, Iacob Adam; profesorul Tiberiu Petrescu, de la același institut; Sara Suhaia, angajată la Editura de Stat pentru Literatură Politică; 11 lectori de la Școala superioară de științe sociale „A. A. Jdanov” (Sugar Elisabeta, Radian Mircea, Dolgu Gheorghe, Vesa Ion, Folticica Paraschiva, Mironescu Ileana, Erdely Ștefan, Huscaru Nicolae, Ianculescu Alexandru); 9 lectori de la Școala superioară de partid „Ștefan Gheorghiu” (Kovaci Nicolae, Silea Vasile, Balaure Florian, Redlinger Ladislau, Roșu Ion, Godeanu Eugen, Iorgu Teodor, Paloș Gheorghe, Falcon Berman); Pruneanu Petre; Radu Cernea, secretar regional; Gheorghe Badrus și Petre Lucaci, doi activiști de partid chiar din Secția de Propagandă și Agitație unde s-a întocmit documentul respectiv.

În același document, Secția de Propagandă și Agitație a C.C. al P.M.R. a cerut aprobarea pentru ca Leonte Tismăneanu, Paul Niculescu – Mizil, Grigore Cotovschi și Constantin Borgeanu „*să prezinte dizertația fără examenul minim de candidat* (subl.n.)”, cu alte cuvinte să susțină o dizertație „peste rând”, fără să parcurgă etapa examenelor prevăzute în lege.

Încălcarea flagrantă a legii învățământului de către reprezentanții Secției de Propagandă și Agitație a C.C. al P.M.R. nu s-a oprit însă la acel nivel. Potrivit aceluiași document, s-a solicitat „*să se aprobe următorilor tovarăși să prezinte teza de doctorat fără a îndeplini cerințele titlului de candidat în științe: Barbu Zaharescu, Ștefan Voicu* (Aurel Rottenberg – n.n.), *Mihai Frunză, Silviu Brucan, Rachmuth Ion* (subl.n.)”. Astfel, nomenclaturiștii comuniști menționați în acel referat deveneau infractori cu aprobarea conducerii partidului din moment ce încălcau în mod grav și sfidător prevederile legii învățământului, deși legea respectivă fusese modificată la începutul aceluia deceniu chiar de către colegii lor de partid. În asemenea condiții, s-ar putea considera că deciziile conducătorilor Partidului Muncitoresc Român erau dominate de spiritul încălcării flagrante a legilor țării, de spiritul nesocotirii acestora atunci când erau afectate interesele personale ale membrilor nomenclaturii partidului – stat, când erau afectate privilegiile de care urmau să beneficieze aceștia după ce, de exemplu, obțineau în mod fraudulos, „pe bandă rulantă” și într-un interval de timp ridicol de scurt titlul de „doctor în științe”.

Spiritul care domină documentul Secției de Propagandă și Agitație a C.C. al P.M.R. se regăsește în întregime în protocolul ședinței Secretariatului C.C. al P.M.R. care s-a desfășurat în ziua de 8 decembrie 1954. Leonte Răutu a susținut cu acel prilej propunerile secției, iar Gheorghe Apostol, prim – secretar al C.C. al P.M.R., și secretarii C.C. ai P.M.R. Nicolae Ceaușescu și Mihai Dalea au fost în întregime de acord cu

acestea: „4. *Aprobă în principiu reducerea termenului de depunere a minimului de candidat de la 2 ani la 1 an pentru un grup de 27 tovarăși care sunt lectori și profesori la școlile superioare de partid (...)* 5. *Aprobă în principiu ca un număr de 5 tovarăși să prezinte dizertația fără a da examen de minim de candidat (...)* 6. *Aprobă în principiu ca un număr de 5 tovarăși să prezinte teza de doctorat fără a îndeplini cerințele titlului de candidat în științe, urmând a se supune nominal spre aprobare Biroului Politic al C.C. al P.M.R. (subl.n.)*”.

Decizia adoptată la 8 decembrie 1954 în cadrul ședinței Secretariatului C.C. al P.M.R. a fost însă respinsă în cursul unei reuniuni a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. desfășurate în ziua de 22 ianuarie 1955, ședință la care au participat: Gheorghe Gheorghiu – Dej, Gheorghe Apostol, Miron Constantinescu, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Constantin Pîrvulescu, Petre Borilă, Dumitru Coliu, Nicolae Ceaușescu și Alexandru Drăghici. Membrii organului de conducere a partidului – stat au adoptat cu acel prilej următoarea hotărâre: „c) *Se respinge propunerea de a se acorda dreptul unor activiști de a se prezenta la examen de candidat în științe la doctorat, fără a se prezenta la examenele legale anterioare pentru obținerea titlurilor solicitate. Acești activiști se vor prezenta la toate examenele prevăzute de lege.* Secretariatul C.C. al P.M.R. va lua măsuri de revizuire a listei acelor tovarăși care au obținut titluri de profesori, conferențieri, asistenți, șefi de lucrări, lectori, fără a avea studiile și examenele prevăzute de lege și va face propuneri în legătură cu aceasta (subl.n.)”.

Analizând atât „Protocolul nr. 37 al ședinței Secretariatului C.C. al P.M.R. din 8 decembrie 1954”, cât și „Protocolul nr. 1 al ședinței Biroului Politic al C.C. al P.M.R. din 22 ianuarie 1955”, se poate constata faptul că ambele documente menționate au fost semnate doar de o singură persoană: Gheorghe Apostol, prim – secretarul C.C. al P.M.R., care s-a situat pe două poziții diametral opuse în decurs de o lună și jumătate. Cine anume l-a determinat pe Gheorghe Apostol să-și modifice radical decizia adoptată la 8 decembrie 1954? Cine anume l-a convins pe prim – secretarul partidului să nu mai sprijine hotărârea membrilor Secretariatului C.C. al P.M.R.? Miron Constantinescu, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Constantin Pîrvulescu, Petre Borilă, Dumitru Coliu, Alexandru Drăghici? Sau poate chiar Nicolae Ceaușescu, deși acesta a fost de acord cu propunerile prezentate de Leonte Răutu la 8 decembrie 1954, la fel ca Gheorghe Apostol?

În opinia noastră, aceste întrebări pot avea un singur răspuns: Gheorghe Gheorghiu – Dej. Deși încă nu deținem copia stenogramei discuțiilor purtate în cadrul ședinței Biroului Politic al C.C. al P.M.R. din 22 ianuarie 1955, putem înainta ipoteza că prim – ministrul României a fost cel care a decis să nu se acorde titluri științifice unor propagandiști din nomenclatura P.M.R. dacă aceștia nu respectau legile țării. Gheorghe Gheorghiu – Dej se dovedise a fi liderul absolut al României încă din momentul în care a anunțat la 19 aprilie 1954 – la doar două zile după uciderea în închisoare a principalului său rival politic, Lucrețiu Pătrășcanu – că renunță la funcția pe care o deținea în fruntea partidului în favoarea lui Gheorghe Apostol și că preia conducerea guvernului. În mod evident, modificarea produsă în aprilie 1954 la vârful partidului nu a provocat o schimbare a raporturilor de forțe în cadrul nucleului dur al conducerii P.M.R. Acest lucru este dovedit, printre altele, de faptul că prim – ministrul României a participat în ianuarie 1955 la o ședință a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. și a fost înscris în protocolul reuniunii respective pe prima poziție, înainte de Gheorghe Apostol, deși acesta era în mod oficial liderul Partidului Muncitoresc Român. În consecință, putem afirma faptul că nici unul dintre cei menționați în protocolul ședinței din 22 ianuarie 1955 nu avea

suficientă influență asupra lui Gheorghe Apostol pentru a schimba o decizie a acestuia și, totodată, asupra celorlalți membri ai Biroului Politic în afară de Gheorghe Gheorghiu – Dej.

Din păcate pentru întreaga societate românească, hotărârea atotputernicului lider nu a reușit decât să blocheze pe moment încercarea unor nomenclaturiști din linia a doua a partidului de a obține în mod fraudulos titluri științifice. După decesul lui Gheorghe Gheorghiu – Dej, atât Nicolae Ceaușescu, cât și soția sa, Elena au aplecat urechea la propunerile măgulitoare făcute de unele persoane din anturajul lor. Acestea au înțeles „aspirațiile” după care tânjau dictatorul și consoarta sa și, în spiritul vremurilor pe care le trăiau, au încercat să îndeplinească dorințele celor doi pentru a li se acorda noi privilegii sau pentru a le conserva pe cele deținute. Cu acordul lor, Nicolae și Elena Ceaușescu au devenit niște impostori în lumea științifică, niște „genii”, obținând prin fraudă, într-un interval de timp extrem de scurt titluri care să le permită, printre altele, accesarea în cel mai înalt for științific și cultural al țării, Academia Română. Astfel, în mod treptat, cultul personalității a căpătat în România forme grotești și putem considera că vina pentru exacerbarea acestuia revine în egală măsură atât liderului de atunci al României și soției sale, cât și celor care au propus, au încurajat și au acordat în scopuri meschine titluri științifice lui Nicolae și Elenei Ceaușescu.

*

Barbu Zaharescu (n. 17 martie 1906, Bârlad, județul Vaslui)

- rector al Institutului „Maxim Gorki” din București (1952);
- ministru plenipotențiar în Argentina (17 martie 1955 – 3 februarie 1956);
- membru supleant al C.C. al P.M.R. (28 decembrie 1955 – 24 iulie 1965);
- ambasador în Turcia (7 martie 1956 – 22 ianuarie 1959);
- ambasador în R. P. Chineză (22 ianuarie 1959 – 29 iulie 1961);
- ambasador în R. D. Vietnam (22 ianuarie 1959 – 29 iulie 1961);
- membru al C.C. al P.C.R. (24 iulie 1965 – 24 noiembrie 1974);
- membru al Comisiei Centrale de Revizie (28 noiembrie 1974 – 23 noiembrie 1984).

(Gheorghe Crișan, *Piramida puterii. Oameni politici și de stat din România (23 august 1944 – 22 decembrie 1989)*, Editura PRO HISTORIA, București, 2001, p. 313).

- membru al P.C.R. (1923);
- economist român, profesor la Universitatea din București; este autorul primului curs de economie politică marxistă apărut în limba română;
- membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România;
- opere principale: „URSS după 15 ani” (1932, în colaborare); „Karl Marx despre procesul de circulație al capitalului” (1955); „Karl Marx despre procesul de ansamblu al economiei capitaliste” (1965).

(*Dicționar enciclopedic român*, vol. IV, Editura Politică, București, 1966, p. 928 – 929)

Aurel Rottenberg (Ștefan Voicu) (n. 1906 – m. 1992)

- evreu din rândurile comuniștilor internați în lagărul de la Târgu – Jiu. La 8 septembrie 1942 a fost deportat în Transnistria, în lagărul de la Vapniarka, districtul Jogastru. A supraviețuit războiului.

(Dennis Deletant, *Teroarea comunistă în România. Gheorghiu – Dej și statul polițienesc, 1948 – 1965*, Editura POLIROM, Iași, 2001, p. 29 – 30);

- redactor – șef adjunct al ziarului „Scânteia” (1948);
- președintele sindicatului ziariștilor profesioniști (1 iunie 1948);
- membru supleant al C.C. al P.M.R. (28 decembrie 1955 – 25 iunie 1960);
- membru al C.C. al P.C.R. (25 iunie 1960 – 23 noiembrie 1984);

- deputat în Marea Adunare Națională, reprezentând pe rând județele Argeș, Vâlcea, Galați, Suceava (5 martie 1961 – 17 martie 1985);

- redactor – șef al revistei „Lupta de clasă” (1962);
- redactor – șef al revistei „Era Socialistă” (1974).

(Gheorghe Crișan, *Piramida puterii. Oameni politici și de stat din România (23 august 1944 – 22 decembrie 1989)*, Editura PRO HISTORIA, București, 2001, p. 309).

Silviu Brucan (n. 18 ianuarie 1916, București)

- secretar general de redacție și redactor – șef adjunct al ziarului „Scânteia” (1944 – 1956);

- deputat al Marii Adunări Naționale, reprezentând județul Prahova (de la 30 noiembrie 1952);

- ministru plenipotențiar în SUA (7 martie 1956 – 10 iulie 1959);

- reprezentant permanent la ONU (la sediul de la New York) (10 iulie 1959 – 18 septembrie 1961);

- vicepreședinte al Radioteleviziunii române (eliberat din funcție la 6 ianuarie 1966).

(Gheorghe Crișan, *Piramida puterii. Oameni politici și de stat din România (23 august 1944 – 22 decembrie 1989)*, Editura PRO HISTORIA, București, 2001, p. 49)

Ion Rachmuth (n. 1911 – m. ?)

- economist român, profesor universitar, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România;

- a tradus în limba română lucrarea lui Karl Marx, „Capitalul” (volumul I în anul 1947 și volumul II în anul 1951);

- a publicat studii îndeosebi cu privire la producția de mărfuri, legea valorii și fixarea prețurilor în socialism;

- opere principale: „Legea valorii și temeiurile aplicării ei în economia socialistă” (1949); „Deosebirea esențială dintre rolul economic al statului socialist și rolul economic al statului capitalist” (1960); „Aspecte ale crizei economiei politice burgheze contemporane” (1965).

(*Dicționar enciclopedic român*, vol. IV, Editura Politică, București, 1966, p. 13)

Paul Niculescu – Mizil (n. 25 noiembrie 1923, București)

- director de studii la Școala superioară de partid „Ștefan Gheorghiu” (1949);

- director adjunct al Școlii superioare de partid „Ștefan Gheorghiu” (1952);

- rector al Școlii superioare de partid „Ștefan Gheorghiu” (1953);

- director adjunct al Institutului de Istorie a PMR (1955);

- membru al C.C. al P.M.R. (P.C.R.) (28 decembrie 1955 – 22 decembrie 1989);

- șeful Secției de Propagandă și Agitație a C.C. a P.M.R. (P.C.R.) (1956 – 1968);

- deputat în Marea Adunare Națională, reprezentând pe rând județele Galați, Timiș, Arad, Bacău, Satu – Mare (3 februarie 1957 – 22 decembrie 1989);

- secretar al C.C. al P.M.R. (P.C.R.) (22 martie 1965 – 1972);
- membru al Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. (24 iulie 1965 – 22 decembrie 1989);
- membru al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R. (12 august 1969 – 28 noiembrie 1974);
- viceprim – ministru al guvernului (20 aprilie 1972 – 26 martie 1981);
- ministru al Educației și Învățământului (11 octombrie 1972 – 16 iunie 1976);
- președinte al Consiliului de coordonare a producției de bunuri de larg consum (16 iunie 1976);
- ministru al Finanțelor (7 martie 1978 – 26 martie 1981);
- reprezentant permanent al României la CAER (12 iunie 1979);
- președinte al CENTROCOOP (1981 – 1989).

(Gheorghe Crișan, *Piramida puterii. Oameni politici și de stat din România (23 august 1944 – 22 decembrie 1989)*, Editura PRO HISTORIA, București, 2001, p. 207 – 208)

Grigore Cotovschi (Grigore Kotovschi)

- militant [comunist] evreu din Basarabia, a luptat în Brigăzile Internaționale [înființate în Spania, în timpul războiului civil (1936 – 1939)], și-a petrecut anii războiului (celui de-al doilea război mondial – n.n.) în URSS, apoi s-a întors în România, unde a lucrat în aparatul de propagandă [al Partidului Muncitoresc Român], până la excluderea sa din partid, în 1958.

(Vladimir Tismăneanu, *Fantoma lui Gheorghe Gheorghiu – Dej*, Editura Univers, București, 1995, p. 69)

*

Într-o Notă întocmită la 13 iunie 1952 era prezentată o apreciere din punct de vedere ideologic a competenței pe care o aveau diferite persoane care lucrau în cadrul Secției Plan – Finanțe a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român.

NOTĂ

Din materialul trimis de Secția Plan – Finanțe a Comitetului Central reese (sic!) că din 27 tovarăși câți lucrează în prezent în secție, 11 sunt muncitori, 11 funcționari și 5 diferiți intelectuali și tehnicieni.

Din 4 șefi de sectoare existenți, unul este muncitor, 2 funcționari și un avocat (sic!).

Studiind referatele, rezultă că:

Staniloaie Simion, funcționar, provine din PSD [Partidul Social – Democrat].

Szasz Grigore, instructor în cadrul secției, până în anul 1948 nu a depus nicio (sic!) activitate politică cu toate că era membru de partid din 1946. În această perioadă a lucrat croitoria pe cont propriu.

Chico Ioan, instructor, suferă de boală de nervi.

Mendelshon Avram, instructor, Sectorul de Verificarea cadrelor Comitetului Central arată că nu este indicat să lucreze în aparatul C.C.

Levy Evelina, referent în cadrul secției, are rude apropiate, dușmănoase regimului, cu care are legături.

13.VI.1952

Arhivele Naționale Istorice Centrale, fond Comitetul Central al Partidului Comunist Român – Secția economică, dosar 61/1952, f. 5.

Publicat în „Dosarele Istoriei”, an IX, nr. 12 (100)/2004, p. 11 – 15.